

Barcelona, 1 septembre 1951

Calc (0319

UAB

V. CALDÉS ARÚS

BALMES, 119, 3.º 1.ª - TEL. 83467

BARCELONA

Estimats fills: Ara si que sembla que va de debò això de la correspondència setmanal. No voldria, doncs, tancar la bona costuma per be que la traslladaré al dilluns, puig el dissabte es el dia de la setmana que tinc mes ocupat. Tenim rebuda la vostra postal de l'1 d'agost i ara espero la del 27 -veig que també ha estat el dilluns el dia decidit per vosaltres- i si la cosa segueix sense llacunes no tindrem tongades d'angoixa com les passades.

En Joan ha estat molt content dels paragrafs que li dediques. Demà anem d'excursió a St. Llorens del Munt -la silueta del qual, desde can Maurí, deus recordar encara- i li fa molta il·lusió. A mi no tanta, perquè no estic ja per caminades, encara que sobre el "2 programa" de ferrocarril i autobús, els "guies" de l'anada pinten la cosa molt senzilla. Si treiem fotos ja te n'enviaré.

El conegut que te demanat per venir a Mèxic no ha obtingut, encara, el permís de sortida, que espera de Madrid. Es possible que abans que l'obtingui, uns familiars mexicans, ara a Barcelona, decideixin retornar a Mèxic en avió. Si és així, et duran l'Antologia. D'aquesta obra, va parlar-se'n molt abans d'exir. Una vegada publicada ningú no n'ha dit res. Els descontents, per no fer-li propaganda, i els que opinen que està be perquè no tenen tribuna on poguer expressar llur opinió. M'estranya mes, però, que tampoc se n'hagi parlat en els quaderns que es publiquen, amb el títol del número corresponent -VINT, VINT-I-U, etc.- i en un dels quals quaderns va anunciar-se, també, que entre d'altres novel·listes catalans moderns parlaria de tu, però no s'ha complert la promesa, per ara. Es publiquen molt espaiats en el temps. Si DESTINO t'interessa, te'l faré arribar setmanalment.

L'assumpte del qual et parlava en una de les meves anteriors respecte als llibres que edita en Janés, segueix en peu. Crec que resulten a un preu molt mes baix que cap dels que, de semblants condicions, es publiquen a Amèrica i aquesta circumstància afavoreix llur venda i proporciona guanys molt remarcables. Sobreto la col·lecció d'obres completes d'autors de renom, sembla que obte un favor molt assenyalat de part del públic.

La tia Angela ha superat la crisi. Ningú no ho podia esperar i sembla cosa de miracle. Viu normalment, sense mes tares de les que ja patia abans, la pitjor de les quals es comptar 71 anys. La Montserrat i el Manel be. Llurs fills Manuel, Enric i Montserrat es passen molt de temps a Bellaterra amb nosaltres. La nena tot l'estiu i els nois els caps de setmana i els diumenges, tots molt felissos. El gran, en Manuel, va ésser víctima d'un accident de moto. Feia poques setmanes que li havien comprada, com a element de treball, puix te representacions molt bones i tot el dia ronda per visitar un client o altre. Fa uns 15 dies, doncs, i davant de la seva mare, va topar amb un taxi. Sortosament, com que era en una

Al carrer, l'un i l'altre anaven a una marxa moderada i això feu que la cosa no tingués conseqüències greus. Petites ferides a les cames, la vacuna antitetànica en prevenció, i l'inevitables penecilina. Total, entre llit i convalescència, deu dies. El que més lamenta es que ja no li deixaran anar més en moto. Avui es a Bellaterra amb la colla, guarit del tot.

La mare estaria millor si no fos que pateix tant i per tot. En Joan es dalia per un motoret per la bicicleta i ja ens havia gairebe convençut. L'accident d'en Manuel ha aigualit el projecte. Però tot el dia va en bicicleta, fa excursions, amb altres nois, cap a Sardanyola, S. Cugat, Sabadell, Terrassa, etc. I cada sortida es un motiu de capteniments per la mare, que no la deixen viure. Per altra banda, compren que tampoc, per egoisme d'ella, s'han d'aixelar les il·lusions d'un noi que ja ha fet 15 anys, i que, per altra banda, es tan bon minyó.

Ella i jo ens aconhortem mútuament parlant de vosaltres, sobretot dels nens. Ens imaginem la guerra que us donen,. Hem tingut una mesada a una nena de la Maria Teresa, i ens n'ha donat molta, ja que era una atracció de quítxalla de tots els indrets que rodejen la nostra casa. La mare es molt pacienta, però com que aquell renou pensaba que es el que li donarien els nets que no coneix, la cosa mes aviat la entristia, ja que aquella paciència dedicada als propis, s'hauria convertit en un gaig que ara no pot satisfer.

De la meva anada a Mèxic, que temps enrera va constituir una obsessió de realització possible, me n'he refredat, per motius de salut. No es que no em trobi perfectament be, però sento ja el pes dels 65 anys ~~ix~~ i em comporto amb gran capteniment, medicant-me preventivament per totes aquelles tares que solen apareixer si un viu massa confiat. Això mateix li passa a la mare, que unes vegades es sent animada i altres desanimada del tot. En ella pesen, tambe, altres consideracions; la idea de deixar-nos al Joan i a mi es suficient per tirar-li per terra totes les altres il·lusions. Però mentre en parlem, ens aconhortem, i com que per ara no trobem motius de somniar en que siguem vosaltres els quins us retriueu, teixim aquestes fantasies quasi irrealitzables.

Fins dilluns, dia 10, si abans no he rebut carta vostra que exigeixi una resposta més ràpida. Molts petons ~~extots~~ als nens i per a vosaltres una forta abraçada dels vostres pares